

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Blik mod Syden

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Blik mod Syden", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 360. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich07-shoot-workid91908/facsimile.pdf> (tilgået 24. juni 2021)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

Blik mod Syden

Det er ikke godt at vide, hvad den Eidöriske (trans og cis) Propaganda egentlig vil, for den veed det ikke selv. Den vil nu for det første tyske os dumme Dänen for at gjøre fornuftige Skabninger af os, og – ja hvad saa? Skulle vi saa være Meklenborgere eller Brandenborgere? Oldenborrer eller Hannoveraner? Lutheraner eller Græker? Aanc! vi skulle blot være tyske: i Haab om, at utallige Konger og Consuler kunne regjere over os til Verdens Ende – og endda noget derefter – (som Præsten Rodenborg sagde i sin Liigpræken over Frederik den Femte) – i Haab om, at vi kunne nyde den Glæde, Ære og Lyksalighed, at de store Potentater ville bruge os som Jctons, som Dambriker, som Marqver i det store Dominospil, maae vi jo med Glæde smide vort gamle Sprog, vor gamle Historie, vore Sæder og Slikke – kort vor hele Nationalitet i Pullien. „Den gamle Mand” bliver os altid vis.

Det er sært af jer, I forstokkede, forblindede Sønderjyder (om Forladelse: Nordholstencere), at I ej kunne føle Lyksaligheden af at høre til Tydskland. I maae slet ingen Sands have for det dramatiske. I Tydskland har nu i en Række af Aarhundreder været opført Comedier, Ridderspil, men især Tragedier – af hvilke een varede i fulde tredive Aar – det er Noget – Og saa kommer der saamange fremnede Skuespillere fra alle de europæiske Theatre, og give et Charivari, det gjør Nar ad Alverdens Kattemusik – det kalder jeg ogsaa Noget. – Naal lad mig nu see, at I viser Jer fra en fornuftig Side! ikke laaner Øre til Dannevirkesnak, men snakker Tydsk – om det ogsaa er Galtydsk! det er dog altid bedre end Godtdansk. – Hillemaend! hvilken Salighed, naar I faaer Allesammen „æ tydsk Religion”. Kahænsæ, I faaer ogsaa Nørrejyderne omvendt, og lad saa tage Øboerne, Hvo der vil! Gute Nacht, Dänemark! schlaf wohl! – angenehme Ruhe.

Af: Himmelbjergtaler 1841

Danske! – Jeg forelægger Eder paany to Sager, der ved første Øiekast mulig af En og Anden kan ansees for ubetydelige. Den ene er nemlig grammatikalsk, den angaaer de Stedord – Pronominer, med hvilke Man her i Landet tiltaler hverandre. I gamle Dage sagde alle „Du” til hinanden. – Du sagde endog den romerske Slave til sin Keiser – ligesom den norske Bonde til sin Konge. Men nu ere vi, ogsaa i denne Henseende, blevne Englændernes, Franskmandenes, Tydskernes Abcr. Et Aarhundrede tilbage sagde Man „I” (det var Engelsk og Fransk); nu „De” (det er Tydsk); og Smaafolk kunde lade sig nøie med „Han” og „Hun”. – Er det dog ikke avet, latterligt: at tale til En, ligesom om Man talte om den: at tale til En, ligesom om der vare Flere, og det endda siet ikke tilstedet? Men denne ugrammatikalske Naragtighed er kommen herind med franske Snørlive og tydske Pludderbuxer, og saa mange andre udenlandske Moder og Unoder. Skulde det da være umuligt at bringe det Gamle, Naturlige, Folkelige paany i Gang? Skulde vi ikke ogsaa f.Ex. kunne faae os en stadig Folkedragt, istedet for, med stor Bekostning, hvert Aar eller hvert halve Aar – at lade os omskabe af Pariserskrædere? Og skulde vi ikke ligesaa let kunne vænne os til det ligefremme „Du”? Hvad om alle Vi, der beslutte at emancipere os fra fremmet Modetyranie, anlægge og bære det nu addeelte indbyrdes Kjendetegn? *Hvidt* er Nordens Vinterfarve. Hvidt betegner Uskyld, Sjæls og Hjærtets Reenhed, ærligt Venskab, trofast Kjærlighed. *Blaa* er Havet, „de Danskes gamle Vei til Roes og Magt”. Blaa er Himlen, til hvilken Hjærtet opsender sine Ønsker og Længsler. Blaa er denne Naturens store Tempelhvælving, fra hvilken den indre Sands hører tøjstende Gjensvar paa Sukke og Bønner. *Grøn* er Vaarens festlige Dragt, Ungdommens Farve, Haabets og Glædens. I Vaaren grønnes de danske Skove, Marker og Enge – saa udfolder sig nu, som Bøgens Foraarsløv, Haabet om